

Kontakty z Mediami
i Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

KOMUNIKAT PRASOWY nr 5/13

Luksemburg, 22 stycznia 2013 r.

Wyrok w sprawie C-283/11

Sky Österreich GmbH / Österreichischer Rundfunk (ORF)

Ograniczenie kosztów retransmisji krótkich fragmentów wydarzeń budzących duże zainteresowanie odbiorców, jak mecze piłki nożnej, jest ważne

Karta praw podstawowych nie stoi na przeszkodzie ograniczeniu do wysokości kosztów technicznych wynagrodzenia, jakiego podmiot praw wyłącznych do transmisji może żądać za udostępnienie krótkich fragmentów innym nadawcom

Dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych¹ pozwala każdemu nadawcy telewizyjnemu z siedzibą na terytorium Unii Europejskiej przygotowywać krótkie relacje informacyjne z wydarzeń budzących duże zainteresowanie odbiorców transmitowanych na zasadach wyłączności. Nadawcy mogą swobodnie wybierać krótkie fragmenty z sygnału pochodzącego od podmiotu praw wyłącznych, który może żądać jedynie wynagrodzenia w wysokości dodatkowych kosztów poniesionych bezpośrednio w związku z udostępnieniem sygnału.

Spółka Sky Österreich zakwestionowała takie warunki finansowe udostępnienia sygnału w sporze z ORF (austriackim nadawcą publicznym). Spółka Sky nadaje drogą satelitarną cyfrowy, kodowany program pod nazwą „Sky Sport Austria”. Nabyła ona prawa wyłączne do transmisji telewizyjnej na terytorium Austrii meczów Ligi Europejskiej w sezonach od 2009/2010 do 2011/2012. Spółka twierdzi, że każdego roku wydaje kwoty rzędu milionów euro z tytułu opłat licencyjnych i kosztów produkcji. Tymczasem KommAustria, austriacki organ regulacyjny na rynku telekomunikacyjnym, zobowiązał ją do umożliwienia przygotowania przez ORF krótkich relacji informacyjnych, nie biorąc pod uwagę wysokości owych kosztów. Koszty poniesione przez skarżącą spółkę bezpośrednio w związku z udostępnieniem sygnału satelitarnego wynoszą zaś w tym wypadku zero.

Bundeskommunikationssenat (austriacki federalny organ nadzorczy w sprawach telekomunikacyjnych), rozpatrujący sprawę, zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniem o zgodność dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych, w zakresie w jakim dyrektywa ta ogranicza wynagrodzenie do wysokości kosztów poniesionych bezpośrednio w związku z udostępnieniem sygnału, z prawem własności i wolnością prowadzenia działalności gospodarczej, chronionymi na mocy Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Wyrokiem z dnia dzisiejszego Trybunał odpowiedział, że Karta nie stoi na przeszkodzie takiemu ograniczeniu.

W odniesieniu do **ochrony własności** jako prawa podstawowego Trybunał przyznał, że prawa wyłączne do transmisji, takie jak prawa, które nabyła spółka Sky, mają wartość majątkową i nie stanowią jedynie oczekiwań handlowych. Jednakże w chwili gdy spółka Sky nabywała te prawa (to jest w sierpniu 2009 r.), prawo Unii przewidywało już uprawnienie do przygotowania krótkich relacji informacyjnych i ograniczało wynagrodzenie z tego tytułu do kosztów poniesionych bezpośrednio w związku z udostępnieniem sygnału². Spółka Sky nie może zatem powoływać się na ustaloną

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (Dz.U. L 95, s. 1, sprostowanie Dz.U. L 263, s. 15).

² Dyrektywa 2007/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r. zmieniająca dyrektywę Rady 89/552/EWG w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 332, s. 27) weszła w życie z dniem 19 grudnia 2007 r. i powinna zostać transponowana przez państwa członkowskie do dnia 19 grudnia 2009 r.

sytuację prawną pozwalającą jej na swobodne korzystanie z praw wyłącznych do transmisji. W związku z tym spółka Sky nie może powoływać się na ochronę własności, jaką zapewnia Karta praw podstawowych.

Trybunał stwierdził natomiast, że sporne uregulowania stanowią ingerencję w **wolność prowadzenia działalności gospodarczej**. Uniemożliwiają one bowiem podmiotowi praw wyłącznych samodzielne określenie ceny, za jaką udostępnia on sygnał oraz spowodowanie, by nadawcy przygotowujący krótkie relacje informacyjne uczestniczyli w kosztach nabycia owych praw wyłącznych.

Trybunał podkreślił jednakże, iż wolność prowadzenia działalności gospodarczej, jako prawo podstawowe, ma szczególny charakter, gdyż podlega różnego rodzaju ingerencjom władzy publicznej, która ma prawo ustanowić w interesie ogólnym ograniczenia prowadzenia działalności gospodarczej. Okoliczność ta znajduje między innymi odzwierciedlenie w sposobie zastosowania zasady proporcjonalności.

Trybunał doszedł do wniosku, że sporne ograniczenie wolności prowadzenia działalności gospodarczej jest uzasadnione i zgodne z zasadą proporcjonalności.

Ograniczenie to nie narusza bowiem istoty wolności prowadzenia działalności gospodarczej, służy natomiast interesowi ogólnemu w postaci ochrony podstawowej wolności otrzymywania informacji i wspieraniu pluralizmu, co również zapewnia Karta. W tych okolicznościach Trybunał stwierdza, że transmitowanie na zasadach wyłączności wydarzeń budzących duże zainteresowanie odbiorców staje się coraz powszechniejsze i może ograniczać w istotnym stopniu dostęp odbiorców do informacji o tych wydarzeniach.

Ponadto sporne ograniczenie jest właściwe i konieczne do realizacji zamierzonego celu w postaci ochrony interesu ogólnego. Ustawodawca Unii miał więc prawo uznać, że uregulowanie przewidujące wynagrodzenie przekraczające koszty poniesione bezpośrednio w związku z udostępnieniem sygnału nie pozwoli osiągnąć tego celu w sposób równie skuteczny.

Sporne uregulowanie należy wreszcie uznać za proporcjonalne. Biorąc pod uwagę, z jednej strony, znaczenie podstawowej wolności otrzymywania informacji oraz wolności i pluralizmu mediów, chronionych na mocy Karty, a z drugiej ochronę wolności prowadzenia działalności gospodarczej, również przewidzianą w Kartie, ustawodawca Unii miał prawo ustanowić omawiane zasady stanowiące ograniczenie wolności prowadzenia działalności gospodarczej i uprzywilejowanie przy wyważeniu wchodzących w grę praw i interesów dostępu odbiorców do informacji w stosunku do swobody zawierania umów.

Sporne uregulowania ustanawiają w szczególności właściwą równowagę między różnymi prawami i wolnościami podstawowymi. Dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych przewiduje bowiem, że krótkie relacje informacyjne mogą być nadawane wyłącznie w ramach ogólnych audycji informacyjnych, a nie w audycjach rozrywkowych. Co więcej, wykorzystane fragmenty nie powinny przekraczać 90 sekund, a ich źródło należy podać. Poza tym dyrektywa nie wyklucza odpłatnego użytkowania praw wyłącznych przed podmiot tych praw. Podobnie brak możliwości odzyskania kosztów poprzez wynagrodzenie oraz ewentualna utrata wartości handlowej praw wyłącznych do transmisji mogą w praktyce zostać wzięte pod uwagę podczas negocjacji handlowych prowadzących do ich nabycia i znaleźć odzwierciedlenie w cenie tych praw.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku znajduje się na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793
Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106